

DEJVID GEMEL

MAČ
U OLUJI

⇒ PRVA KNJIGA O RIGANTIMA ⇐

S engleskog preveo

Marko Vojnović

**Čarobna
knjiga**

Mač u Oluji je s ljubavlju posvećen Steli Grejam,
uz duboku zahvalnost na osamnaest godina
velikog i istrajnog prijateljstva.

PROLOG

Bio sam dete kad sam ga video poslednji put, mršav gorski dečarac tršave, plave kose. Bilo je to popodne na moj jedanaesti rođendan. Dan ranije, sestra mi je umrla na porođaju zajedno sa bebom. Otac, udovac, bio je neutešan, pa sam rano ujutro napustio imanje, ostavivši ga nasamo s njegovom tugom. I ja sam bio tužan, ali, kao i većini dece, tugu mi je kaljalo samosažaljenje. Ara je umrla i upropastila mi rođendan. I dan-danas me obuzme stid kad se setim toga.

Tumarao sam kroz šumu veći deo jutra, igrajući se. Ratujući. Bio sam heroj u lovu na neprijatelje. Bio sam najsmrtonosniji od svih mačevalaca. Bio sam kralj Đavolja Oštrica.

Video sam ga jednom ranije, kada je s nekoliko ljudi iz svoje družine dojahao do našeg usamljenog imanja. Bili su u prolazu i otac im je dao vode i malo hleba. Kralj je sjahao i zahvalio ocu. Stajali su tako i razgovarali o letnjoj suši i nevoljama koje je pravila. Mislim da sam imao oko pet godina, sećam se samo njegove veličine i toga da je imao čudne oči. Jedno je bilo svetlosmeđe, drugo zeleno poput dragulja. Otac mu je ispričao kako nam je jedini bik crkao od udara groma. Tri dana kasnije, konjanik je došao vodeći bika s velikim rogovima i dao nam ga je. Otad je otac bio odan kralju do srži.

Imao sam samo jedanaest godina kad sam ga ponovo video. Dosadilo mi je da se sam igram, pa sam otišao do kuće mog rođaka u dolini, oko pet kilometara od kuće. Dao mi je da jedem i da mu pomazem dok je cepao drva. Kotrljao bih oblice do mesta gde je radio i postavljao ih na nizak panj. On bi zamahnuo sekirom i cepao

ih nadvoje. Kada je završio, preneli smo cepanice i naslagali ih uz severni zid kuće.

Bio sam umoran i prespavao bih tu da nisam znao da će otac brinuti, pa sam sat vremena pre sutona krenuo kući, penjući se preko Balških brda ka šumi. Put me je naveo blizu starog kamenog kruga. Otac mi je ispričao da su krug napravili džinovi u starini, ali mi je tetka rekla da su kamenovi zapravo džinovi koje je prokleo Taranis. Ne znam koja priča je tačna, ali je krug divno mesto. Osamnaest kamenova stoji u krugu, svaki viši od šest metara. Jako kamenje zlatne boje, potpuno drugačije od sivog granita Druaških planina.

Nije mi bila namera da idem do kruga jer mi nije bio baš usput. Ali dok sam išao kroz šumu, ugledao sam čopor vukova. Zastao sam i pokupio kamen sa zemlje. Vukovi će retko napasti čoveka. Drže se podalje od nas. Ne zameram im to. Lovimo ih i ubijamo kad god nam se ukaže prilika. Vođa čopora me je, potpuno nepomično, motrio svojim zlatnim očima. Podišla me je jeza, bio sam siguran da me se taj vuk ne plaši.

Još trenutak sam stajao. Potrčao je ka meni. Bacivši kamen ka njemu, okrenuo sam se i dao u beg. Znao sam da jure za mnom, jurio sam iz sve snage, preskačući oborena stabla, i provlačio se kroz orlovu paprat. Uхватила me je panika i bežao sam glavom bez obzira. Onda sam došao do ivice šume, samo nekoliko metara od kamenog kruga. Bežati dalje značilo je smrt. Ta misao mi je pomogla da prevaziđem strah i razbistrim um.

Nešto ispred mene je bila jedna niska grana. Skočio sam, zanjihao se i ispeo na nju. Vođa čopora je bio tik iza mene. I on je skočio, zubima je dograbio moju cipelu i strgao mi je s noge. Uzverao sam se malo više, a vukovi su se u tišini okupili oko drveta.

Sada na sigurnom, počeo sam da se ljutim, i na sebe, i na vukove. Otkinuo sam jednu suhu granu i bacio je na njih. Razmakli su se i krenuli da kruže oko drveta.

Tada sam začuo konjanike. Vukovi su se razbežali u šumu. Nameravao sam da dozovem pridošlice, ali nešto me je sprečilo.

Ne umem reći šta. Mislim da nije bio strah posredi, ali možda sam osetio opasnost. U svakom slučaju, sklupčao sam se na debeloj grani i gledao ih kako ujahuju u kameni krug. Bilo ih je devetorica. Svi su nosili mačeve i bodeže.

Odeća im je bila raskošna, konji visoki, poput onih koje su jahali kraljevi Gvozdeni vuci. Pošto su sjahali, izveli su konje iz kruga i vezali ih podalje.

„Misliš li da će doći?“, upita jedan. I sad mogu da ga zamislim, visokog i širokih ramena, s plavim pletenicama ispod uglačanog gvozdenog šlema.

„Doći će“, reče drugi. „Želi mir.“

Vratili su se do svojih saputnika koji su sedeli u krugu usred kruga. Ležao sam tiho, odlučivši da se ne otkrijem. Tiho su razgovarali i nisam mogao jasno da čujem više od nekoliko reči.

Sunce je zalazilo. Rešio sam da okušam sreću s vukovima i odem kući. Tada sam video konjanika na belom pastuvu. Odmah sam ga prepoznao.

Bio je to kralj Đavolja Oštrica.

Ne mogu da vam opišem koliko sam bio uzbuđen. Još tada je on bio više mit nego čovek od krvi i mesa. Sunce na smiraju bojilo mu je bradu u crveno zlato. Nosio je krilati šlem od sjajnog srebra, grudni oklop s reljefnim znakom njegove kuće – lanetom u kupinovom žbunu – i čuveni krpežni plašt. Za pojasom je nosio legendarni mač šeja sa zlatnim balčakom. Ujahao je u krug i, sedeći na konju, posmatrao ljude. Delovalo mi je da su napeti, kao da se plaše njegovog prisustva. Kad je sjahao, ustali su.

Htedoh da siđem kako bih bio bliže legendi. Ali tada je izvukao mač i zabo ga u zemlju ispred sebe. Čovek s plavim pletenicama prvi je progovorio.

„Pridruži nam se, Konavare. Pričajmo o novom miru.“

Đavolja Oštrica ostade za trenutak nemo da stoji, sa snažnim rukama oslonjenim o balčak mača dok mu se krpežni plašt vijorio na povetarcu. „Niste me zvali ovamo da pričamo“, reče dubokim,

moćnim glasom. „Zvali ste me da umrem. Hajde onda, izdajnici. Tu sam. I sâm sam.“

Polako isukaše svoje mačeve. Mogao sam da im osetim strah.
A onda, kako je sunce nestalo u grimiznom žaru, napadoše ga.

GLAVA JEDAN

One noći kada je velikan rođen, jaka oluja se približavala sa dalekog severa, ali u tom trenutku crni oblaci su još bili sakriveni iza oštarih, snegom ovejanih vrhova Druaških planina. Noćni vazduh oko kolibe za rađanje bio je tih i bremenit. Sjajne zvezde Ker Gvidiona sijale su na nebu, a pun mesec je poput svetiljke obasjavao zemlje na kojima je živelo pleme Riganta.

U kolibi obasjanoj svetiljkama vladala je potpuna tišina dok je lovac na konje Varakon klečao, toplog pogleda, pored svoje žene i držao je za ruku. Merija mu se nasmeši kada je bol popustio na trenutak. „Ne smeš da brineš“, prošaptala je. „Vorna je rekla da će dečak biti snažan.“

Plavokosi mladić baci pogled preko male, okrugle kolibe do mesta na kome je veštica čučala pored gvozdеног mangala. Lomila je pečate na tri glinena krčaga i odmeravala količinu tamnog praha. Varakon uzdrhta.

„Vreme je da mu se odredi duhovno ime“, reče Vorna ne skrećući pogled s posla koji je obavljala.

Varakon nevoljno pusti ženinu ruku. Nije mu se dopadala mršava veštica, ali, opet, niko je i nije voleo. Bilo je teško voleti ono čega se plašiš, a tamnokosa Vorna podsećala je na neko vilinsko stvorenje, s krupnim, sjajnim, plavim očima koje kao da nikad nisu treptale. Kako je moguće, pitao se Varakon, da ostarela usedelica bez ikakvog ličnog iskustva u seksu i porođaju bude tako dobra babica?

Vorna je ustala i okrenula se fiksirajući ga pretećim pogledom. „Ovo nije vreme da se razmišlja o pitanjima koja je iznedrila glupost“, rekla je. Varakon se trže. Da li je naglas postavio pitanje? Sigurno ne.

„Duhovno ime“, reče Vorna. „Idi više.“

Ponovo je uzео женину ruku u svoju i prineo je usnama. Merija se nasmeši, a onda joj nov nalet bola zgrči lice. Varakon se unatraške približi vratima kolibe.

„Sve će biti u redu“, reče mu Vorna.

Varakon ogrnu oko ramena svoj plavo-zeleni karirani ogrtač i izađe u noć.

Bilo je toplo, a vazduh vreo, pa ipak, makar na tren bilo je prijatnije nego u kolibi i on napuni pluća svežim vazduhom. Ovde, van naselja, miris planinske trave i borovine bio je jak, ali mogao je da oseti i trunku mirisa orlovih noktiju pomešan s njim. Kako se navikao na toplotu letnje večeri, skinuo je ogrtač i prebacio ga preko klupe napravljene oko trupla stare vrbe.

Vreme je za duhovno ime, rekla mu je Vorna.

U tom trenutku, usamljen pod zvezdama, Varakon se prvi put za svojih devetnaest godina osetio kao odrastao. Trebalo je da nađe duhovno ime za svog sina.

Svog sina!

Srce mu se ispuni na tu pomisao.

Hodajući starom kozjom stazom, izašao je na zelene obronke Ker Druaha, Drevne planine, i počeo da se penje. Dok se uspinjao visoko iznad doline, misli su mu se rojile. Setio se sopstvenog oca i zapitao se kakve li su njemu misli bile na pameti dok se peo tim usponom pre devetnaest godina. Kakve je nade gajio za dete koje je trebalo da se rodi? Umro je od rana zadobijenih u borbi protiv Panona kada je Varakonu bilo šest godina. Majka mu je prešla preko Mračne vode godinu dana kasnije. Poslednje čega se sećao bila je žena, kost i koža sa upalim očima, koja bljuje krv i sluz.

Siroče je odgajio temperamentni stric koji se nikad nije ženio i koji se gnušao ljudi. Dobri starac se vrlo trudio da bude prigodan otac detetu, ali je, uz mnoge vredne pouke, uspeo da mu prenese sopstvenu odbojnost prema drugima. Stoga Varakon nikada nije bio popularan, a bilo mu je teško da bude intiman. Kako nije bio

ni popularan ni nepopularan među drugim muškarcima u plemenu Riganta, nije se naročito istakao u životu, osim u dve stvari: prijateljstvu s Rutejnom, Prvim Ratnikom, i brakom s prelepom Merijom.

Varakon napravi predah u penjanju i pogleda na selo Tri Potoka daleko ispod sebe. Većina koliba je bila neosvetljena jer je bila već skoro ponoć, a Riganti su bili ratari i ljudi su ustajali u cik zore. Ali u nekoliko prozora videlo se lelujavu svetlo lampi. Banovin Došljak verovatno pregleda svoje knjige i planira sledeće putovanje do mora, a Kasija, zemna deva, gosti nekog mladog ratnika inicirajući ga u blažene noćne radosti sjedinjavanja.

Varakon nastavi dalje.

Njegov brak s Merijom iznenadio je mnoge jer je njen otac razmatrao mnoge mladiće koji su tražili njenu ruku. Čak i Rutejna. Merija ih je sve odbila. Varakon nije bio jedan od prosaca. Skroman po naravi, mislio je da je Merija u svakom pogledu bolja od njega.

A onda, jednog dana, dok je pripitomljavao kobilu u ogradi za konje na brdskoj livadi, došla je da ga poseti. U dvorani njegovih najlepših sećanja, taj dan je zauzimao najuzvišenije mesto. Merija se naslonila na stub ograde dok se Varakon kretao unutar ograde. Isprva je uopšte nije primetio koliko je bio posvećen svojoj vezi s kobilom. Voleo je konje i veći deo svog detinjstva je proveo posmatrajući ih. Primetio je da su vođe krda uvek ženke i da nestašnu ždrebad vaspitavaju terajući ih iz sigurnosti krda. Ostavljeno samo, ždrebe bi se uplašilo jer bi se grabljivci brzo bacili na usamljenog ponija. Posle nekog vremena, kobila bi dozvolila tvrdoglavom ždrebetu da se vrati u krdo. Nakon kažnjavanja, ždrebe bi bilo poslušno. Varakon je koristio sličan pristup u treniranju ponija. Izolovao je divlje ponije u kružnoj ogradi, a onda bi ih nagnao u trk zviznuvši kanapom. Instinkt konja je uvek bio da beže od opasnosti, i tek nakon što bi se obreli na sigurnom okrenuli bi se da pogledaju šta ih je uplašilo. Varakon je držao ponija u trku neko vreme, a onda je, ne znajući da ga Merija posmatra, spustio rame i okrenuo se od kobile. Poni je spustio glavu i približio mu se. Varakon je nastavio da hoda,

polako menjajući pravac. Kobila je pratila svaki njegov pokret. Dok se kretao, tiho je pričao kobili i na kraju se okrenuo ka njoj, pomazio je po vratu i počeo joj glavu.

„S konjima lakše pričaš nego sa ženama“, reče Merija. Varakon duboko pocrvene.

„Nisam... pričljiv“, rekao je. Pokušavajući da je ignoriše, nastavio je da radi s ponijem i u roku od sat vremena polako ga je jahao unutar ograde. Povremeno bi bacio pogled ka Meriji. Nije se pomerila. Na kraju je sjahao, udahnuo duboko i prišao mestu na kojem je stajala. Stidljiv i nevešt s ljudima po prirodi, nije je pogledao u oči. Pa ipak, video je dovoljno da mu srce ispuni čežnja. Nosila je dugu zelenu haljinu, širok pojas opšiven zlatom. Duga crna kosa joj je visila do ramena, osim jedne pletenice na temenu; noge su joj bile bose.

„Želiš da kupiš ponija?“, upita je.

„Možda. Zašto je kobila najednom počela da te sluša?“, pitala ga je.

„Bila je uplašena. Naterao sam je u beg, ali nije znala gde je opasnost. Jesi li videla kako je grizla dok je trčala?“

„Da, delovala je besno.“

„Nije to bio bes. To rade mladunci. Počela je da se ponaša kao mladunče. Rekla mi je: 'Trebam pomoć. Molim te, budi mi vođa.' Zato sam spustio rame i blago se okrenuo. Onda mi je prišla i priklonila se mom krdu.“

„Znači, sad si njen pastuv?“

„Zapravo sam glavna kobila. Pastuvi se bore, ali kobile predvode krdo.“

„Rutejn kaže da si velik ratnik i dobar čovek.“ To ga iznenadi te baci pogled na njeno lice da vidi da li mu se ruga. Oči su joj bile zelene. Krupne. Veoma lepe. Nisu bile zelene poput trave ili letnjeg lišća, već sjajno, večno zelene boje dragulja. Ali nisu bile hladne...

„Bleneš u mene“, grdila ga je.

Varakon trepnu i odvrati pogled s grizom savesti. Ponovo je progovorila. „Rutejn mi je rekao da si stajao uz njega protiv Panona i da si razbio njihov juriš.“

„Suviše je dobar. Zna da me je previše bilo strah da bih pobegao“, priznao je. „Rutejn je bio poput stene – jedino bezbedno mesto u olujnom moru. Ne znam nikoga poput njega. Bitka je bila potpuni haos – vrištanje muškaraca, zveket mačeva. Sve se dešavalo brzo, žestoko. Ali Rutejn je bio miran. Bio je nalik na nekog boga. Nemoguće je bilo zamisliti da će ga neko povrediti.“

Delovalo je kao da se iznervirala, ali nije znao zašto. „Da, da, da“, rekla je. „Svi znaju da je Rutejn heroj. Hteo je da se oženi mnome. Odbila sam.“

„Zašto si ga odbila? On je divan čovek.“

„Zar si stvarno tolika luda, Varakone?“, rekla je i onda se okrenula i otišla.

Potpuno zbunjen, otišao je da traži savet od Rutejna. Snažni, plavokosi mladi ratnik otišao je s tri svoja pastira da podigne kameni zid na ulazu vododerine u dolini visoko u brdima. „Svake bogovetne zime“, Rutejn reče, stavljajući veliki kamen na mesto, „nekoliko mojih grla upadne ovamo. Nikad više.“ Varakon sjaha i sledećih nekoliko sati im je pomagao. Tada, dok su pravili predah, Rutejn ga uze za ruku i povede do obližnjeg potoka.

„Nisi došao čak ovamo da bi dizao zid. Šta te muči, prijatelju?“ Ne sačekavši odgovor, skinuo je sa sebe košulju, pantalone i čizme i odgego se do sredine potoka. „Taranisa mu, što je hladna“, rekao je. Voda je bila svega desetak centimetara duboka i tekla je preko belih oblutaka. Rutejn leže puštajući da mu voda hita preko tela. „Ala ovo prija“, viknu i okrenu se potrbuške. Varakon je sedeo na obali i posmatrao prijatelja. Uprkos neverovatnoj snazi, širokom, ravnom licu i dugačkim brkovima, u Rutejnu je bilo nečeg neodoljivo detinjastog; gotovo neiscrpna sposobnost da u potpunosti uživa u svemu što radi. Ratnik se umio, prošao mokrim prstima kroz kosu i potom ustao i izašao na obalu. Iscerio se Varakonu. „Trebalo je da mi se pridružiš.“

„Ru, treba mi savet.“

„Jesi li u nevolji?“

„Mislim da nisam. Samo sam zbunjen.“ Ispričao mu je o Merijinoj poseti. Dok je govorio, primetio je da je lice mladog ratnika otvrdlo, a potom poprimilo tužan izgled. Varakon opsova sopstvenu glupost. Rutejn je pitao Meriju da se uda za njega. Očigledno ju je i on voleo! „Žao mi je. Ja sam budala“, reče. „Izvini što sam te uznemirio.“ Rutejn se usiljeno osmehnu. „Da, jesi budala. Ali si mi i prijatelj. Mene očigledno ne želi, ali deluje mi da je u tebe zaljubljena. Idi do njenog oca.“

„Zašto bi bila zaljubljena u mene?“

„Nemam pojma“, reče Rutejn tužno. „Žene su mi potpuna tajna. Kad smo bili deca, pratila nas je u stopu. Sećaš se? Gađali smo je prutevima i govorili joj da ide.“

„Ja je nikad nisam gađao“, Varakon reče.

„Pa, možda te zato voli. Idi sad i sredi se. Kefir neće tolerisati odrpanog prosca. Nosi najbolji ogrtač i pantalone.“

„Ne mogu ja to“, Varakon reče.

Ali ipak je to uradio. Venčanje je održano tri nedelje kasnije, na prvi dan leta, na Beltinskoj gozbi.

I tako su nastupile najlepše godine njegovog života. Merija je bila stalan izvor radosti i Varakon nije mogao da se načudi svojoj sreći. Tokom tog proleća i leta, uhvatio je i pripitomio šezdeset dva ponija. Šesnaest je bilo visokog kvaliteta i većinu je prodao za konjicu plemićima koji su bili u pratnji Dugog Lerda. Zarada je bila velika i Varakon je bio rešen da kupi gvozdeni mač poput onog, pozajmljenog, koji je sad nosio.

Pomilovao je dršku, crpući snagu iz nje. Pa ipak, zrnce straha se vratilo.

Sutra Riganti kreću u boj protiv morskih pljačkaša koji su se utaborili iza Šejske reke. Varakon je mrzeo nasilje i nije bio vičan ni maču ni koplju. Meriji je rekao istinu. Kada su se Panoni dali u juriš, sledio se pored moćnog Rutejna. Da, borio se, vitlajući svojom bronзанom oštricom sa žestinom koju je izazvao užas, i Panoni su se dali u beg. Rutejn je ranio trojicu i ubio jednog.

Varakon se molio da više nikad ne ide u boj. Taj strah je prerastao u užas kada je, pre pet dana, ubio gavrana. Jahao je divljeg ponija, goneći ga u galopu preko brda. Kada je stigao do vrha, gavran je uzleteo iz visoke trave. Uplašeni, poni se propeo na zadnje noge i krenuo da mlati kopitima. Gavran pade na zemlju mrtav. Varakon pretrnu od straha. Geš koji mu je izrečen na rođenju prorekao je da će umreti u roku od nedelju dana ako ubije pticu te vrste.

Podelio je strah s Rutejnom. „Konj ga je ubio“, rekao je on. „Nisi prekršio svoj geš. Ne brini. Budi blizu mene, rođače, i preživećeš bitku.“ Ali to ne umiri Varakona.

„Ja sam jahao ponija. Ja sam ga kontrolisao.“

Varakon je bio u takvoj panici da je, na kraju, Rutejn isukao svoj mač, gvozden i vešto iskovan. „Uzmi“, reče. „Blagosloven je sa četiri druidske basme. Ko ga nosi u boj, neće poginuti.“

Varakon je znao da je odmah trebalo da odbije. Sečivo je bilo neprocenjivo. Većina ratnika je nosila oružja od bronzne, ali Rutejn se sa stokom zaputio do obale mora i vratio se među Rigante sa ovim mačem pre dve godine. Na Savajnskoj gozbi, mladići plemena bi se okupili oko njega i preklinjali bi ga da dotaknu sivo sečivo. Varakon oseti stid kako se pomalja, on je pružio ruku i uzeo sečivo i možda tako osudio Rutejna da pogine umesto njega. Nije mogao da pogleda prijatelja u oči.

„Vorna kaže da će ti se dete uskoro roditi“, Rutejn reče.

„Da, sin“, složi se Varakon, srećan zbog promene teme.

Neko vreme su sedeli u tišini, a osećanje stida je raslo. Na kraju Varakon uze mač i pruži ga ratniku. „Ne mogu da ga uzmem“, reče.

„Mani me se, čoveče. Naravno da možeš. Neću sutra poginuti. Nisam prekršio svoj geš. Zadrži mač i vrati mi ga sutra posle bitke.“

„Velika mi je uteha“, priznade Varakon. Još neko vreme su sedeli u tišini, a onda uplašeni mladić ponovo progovori. „Znam da voliš Meriju“, reče ne gledajući u prijatelja. „Vidim to u svakom pogledu koji joj uputiš. Nikada nisam shvatio zašto je izabrala mene, a ne tebe. I dalje to ne razumem. Ali te molim – kao svog najbližeg prijatelja – da joj budeš snaga ako ipak... poginem.“

Rutejn uhvati Varakona za ramena. „Sad ti mene slušaj. Neka ti se ove reči urežu u dušu. Neću dozvoliti da pogineš. Budi mi blizu, rođače. Čuvaću ti leđa kada bitka počne. To je sve što treba da radiš. Da budeš blizu mene.“

Usamljen u planini, Varakon obavi šaku oko drške Rutejnovog gvozdenog mača. Osećaj kožnog poveza i koliko sigurno hvat prijanja ponovo mu umiri strah, i on sede na veliki kamen i pomoli se za znamenje kako bi sinu mogao da dâ dobro duhovno ime. Dečakovo rigantsko ime biće Konavar – Kon, sin Vara.

Ovo će biti ime kojim će zaslužiti čast među svojim narodom. Ali duhovno ime će ga vezati za zemlju, i sa sobom će nositi magiju noći. Varakon se molio da vidi orla. Mislio je da bi Orao na Mesečini bilo dobro duhovno ime. Pogledao je ka nebu, ali tamo nije bilo orla. Ponovo se pomolio. Daleki lom grmljavine čuo se sa severa, i on vide kako su nadolazeći oblaci krenuli da gase zvezde. Munja sevnu gotovo iznad njegove glave osvetljujući planinu. Digao se žestok vetar. Varakon ustade s kamena, spreman da potraži zaklon. Mač mu očesa nogu.

Gvozdeni mač!

Uplašén da bi ga mogao udariti grom, Varakon isuka mač i baci ga od sebe. Mač dug skoro metar prevrnu se u vazduhu, zari se u zemlju i ostade tamo da se tresé.

U tom trenutku, munja ponovo sevnu i grom udari mač prepolivši ga.

Kiša počé da pada.

Varakon je, povijen, sedeo pod kamenom zureći u pocrnele krhotine gvožđa. Potom ustade i započé dug put natrag do kolibe za rađanje.

Kada se približio, kroz olujni vetar, začuo je slabašan, piskav plač svog novorođenog sina.

Vrata kolibe se otvoriše i Vorna, veštica i babica, izađe da ga dočeka.

„Našao si ime“, rekla je. Nije to bilo pitanje. Klimnuo je glavom, nem. „Kaži ga naglas“, naredila mu je.

„Zvaće se Konavar, Mač u Oluji.“